

Снѣжното поле, освѣтено отъ пламъка, блѣстѣше като сребърна покривка съ червени отливи. Далечъ въ селото, се раздадоха камбанни звукове.

VIII.

Баба „Дива“ стоеше неподвижно прѣдъ разрушеното си жилище, държейки пушката на сина си въ случай, че нѣкой отъ нѣмцитѣ би се показалъ изъ пламъцитѣ; тя бѣше готова да остави на мѣсто спасилия се отъ огъня. Но като видѣ че всичко е свършено, тя хвърли пушката въ храститѣ; пушката изгърмѣ при падането. По червенината на небето и гръмването, отъ селото започнаха да тичатъ селяни и нѣмски войници. Тѣ намѣриха бабата стояща на единъ пжнь прѣдъ пожарището.

Тя бѣше мрачна, но доволна отъ безбожното си отмъщение.

Нѣмскиятъ офицеръ я запита по французски: „Кждѣ сж квартирантитѣ ви?“

Бабата протегна своята суха ржка къмъ угащащото пожарище и отговори съ твърдъ гласъ: „Тамъ!“

Тълпа отъ народъ я заобиколи.

„Какъ се захвана огъня?“ попита офицера.

„Азъ подпалихъ кжщата“, отговори бабата.

Не искаха да ѝ вѣрватъ. Мислѣха, че тя е обезумѣла отъ нещастieto.

Тогава бабата се обърна къмъ заобиколилата я смутена тълпа, и почна да разказва всичко каквото е било, като започна съ полу-

чаването писмото за сина ѝ, и завърши съ послѣдния викъ на горящитѣ хора.

Тя не пропустила ни една подробностъ отъ това, що бѣ прѣживѣла и извършила.

Като свърши своя ужасенъ разказъ, тя извади отъ пазвата си два листа хартия, и показвайки единия отъ тѣхъ, рече: „Ето, това е извѣстието за смъртта на моя Викторъ;“ послѣ показа другия листъ: „атова — тѣхнитѣ имена; нека извѣстятъ на роднинитѣ имъ.“

Тя спокойно подаде бѣлия листъ книга на офицера, който я държеше за рамото, и прибави: „Вие ще напишете какъ всичко е станало, и ще обясните на роднинитѣ имъ, че това направихъ азъ, „Дивата“, — забравяйте туй.“

IX.

Даде се заповѣдъ, и двадесетъ души войници съ готови, напълнени пушки се наредиха бърже прѣдъ старата жена на разстояние петъ метра отъ нея.

Бабата не се подвиги: тя разбра какво ще стане, и чакаше.

Чу се команда: пушкитѣ се вдигнаха и се разнесе проточенъ залпъ. Слѣдъ това още единъ закъснѣлъ вистрѣлъ.

Старата падна, като че ли краката ѝ се подкосиха.

Нѣмскиятъ офицеръ се приближи до нея: тя бѣше цѣла пронизана съ куршуми; въ силно сбърчкалата ѝ ржка се виждаше писмото за сина, напрѣскано съ кръвъ.

Отъ руски прѣведе Г-ца Цв. Анастасова.

